

16 Σεπτεμβρίου, 1992

[ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ/στής]

MOHAMED ALI ABOU RACHED,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΜΕΣΩ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 202/90).

5 Αλλοδαποί — Άδεια εισόδου — Δύο μόνο Κυπριακές αποφάσεις που
αντιμετωπίζουν αίτημα να επιτραπεί η είσοδος στη χώρα
απαγορευμένου μετανάστη, προκειμένου να εμφανιστεί στη
δικαστική διαδικασία — Αποφάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής
και του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων —
Σύνταγμα και Διεθνές Δίκαιο — Ανάπτυξη και συμπεράσματα —
Απόρριψη του αιτήματος του συγκεκριμένου αλλοδαπού να
διαταχθεί η άδεια εισόδου του στη χώρα για να καταθέσει στη
10 διαδικασία εκδίκασης προσφυγής του κατά της απαγόρευσης
εισόδου του στην Κύπρο.

15 Ο αιτητής αποτάθηκε με την αίτηση στο Δικαστήριο για
διάταγμα να του επιτραπεί η είσοδος και παραμονή στην Κύπρο
προκειμένου να δώσει μαρτυρία στην προσφυγή του με την οποία
είχε προσβάλει την άρνηση του καθ' ου η αίτηση 2 στην προσφυγή
να του επιτρέψει την είσοδο και παραμονή στην χώρα. Ο αιτητής
είχε κηρυχθεί "απαγορευμένος μετανάστης".

20 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την αίτηση,
αποφάσισε ότι:

25 1. Εκτός της απόφασης *In the matter of Yezid Jasper Sayigh
v. Republic* σχετική είναι και η αίτηση αρ. 100/91, *Νίκος
Σαμψών* για την έκδοση εντάλματος habeas corpus.

2. Φαίνεται ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ανθρωπίνων
Δικαιωμάτων ήταν διστακτική να αναγνωρίσει καθολικό

δικαίωμα του διαδίκου να παρίσταται στη δίκη του ανεξάρτητα από τη φύση της υπόθεσης. Η λέξη "hearing" στο 6.1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης αντιστοιχεί με την έκφραση "ακροαματική διαδικασία" που συναντάμε στο 30.2 του Συντάγματος. Η ευρωπαϊκή δικαιοσύνη προβληματίστηκε και έθεσε το ερώτημα αν αυτό το δικαίωμα εμπερικλείει και αυτοπρόσωπη παρουσία κατά τη δίκη. Μια πρώτη εκτίμηση του F.C. Jacobs στο σχετικό σύγγραμμά του είναι ότι η εμφάνιση αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για τη διεξαγωγή αμερό-ληπτης και σωστής δίκης (fair trial). Θα ήταν αδιανόητη η καλή απονομή της δικαιοσύνης χωρίς την παρουσία του κατηγορουμένου στις ποινικές υποθέσεις ή του διαδίκου σε ορισμένες αστικής φύσεως διαφορές. Όμως ακόμη και σε ποινικές υποθέσεις θεωρήθηκε ότι η παρουσία κατηγορουμένου κατά τη διαδικασία έφεσης δεν είναι γενικά απαραίτητη εφόσον έχει προσλάβει και αντιπροσωπεύεται από συνήγορο.

Ωστόσο επικράτησε διαφορετική αντίληψη αναφορικά με τις διοικητικής υφής υποθέσεις. Κρίθηκε στην ουσία πως μένουν έξω από το βεληνεκές της φράσης "αστικά δικαιώματα και υποχρεώσεις". Η φράση που χρησιμοποιεί η Συνθήκη είναι η ίδια "civil rights and obligations".

3. Μία άλλη διαπίστωση εξέχουσας σημασίας προβάλλει ακόμη από τις αποφάσεις: ότι το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο σε ακροαματική διαδικασία δεν συναντίστηκε ποτέ με εκείνο της εμφάνισης στη δίκη. Έχει αποφασισθεί ότι η Σύμβαση δεν εγγυάται σε κανένα το δικαίωμα να ακουσθεί ως μάρτυρας στην υπόθεσή του.

Ειδικότερα αποφασίστηκε ότι το δικαίωμα εισόδου αλλοδαπού σε μιά χώρα δεν συγκαταλέγεται στα αστικά δικαιώματα.

4. Η υπόθεση 434/58 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων δεν παρουσιάζει ομοιότητες με την κρινόμενη. Αφορά το δικαίωμα επικοινωνίας πατέρα με τα παιδιά του. Η παρουσία του κρίθηκε αναγκαία για να μορφώσει το δικαστήριο γνώμη για το χαρακτήρα του αιτητή.
5. Έχοντας υπόψη τα στοιχεία και καθοδηγούμενος από τις παραπάνω αρχές κρίνω πως δεν καταδείχθηκε αποχρών

λόγος για να εγκρίνω το αίτημα.

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

5 Αναφερόμενες Υποθέσεις:

Δημοκρατία v. Δημητριάδης & Άλλος (1973) 2 Α.Α.Δ. 289.

10

Institute of Certified Public Accountants & Others v. Central Bank of Cyprus (1987) 3 Α.Α.Δ. 445.

Thermphase Ltd v. Δημοκρατίας (1991) 4(Δ) Α.Α.Δ. 3322.

15

Republic v. Secretary of State ex parte Khalil Yassine & Others [1990] Imm. A.R. 354.

Khawaja v. Secretary of State [1983] 1 All E.R. 765.

20

In the matter of Yezid Jasper Sayigh v. Republic (1986) 3 Α.Α.Δ. 227.

Σαμπών (Αρ.2) 1 Α.Α.Δ. 744.

Αίτηση.

25 Αίτηση με την οποία ο αιτητής ζητά να του επιτραπεί η επάνοδος του στη χώρα για να δώσει μαρτυρία στην υπόθεσή του κατά τη δικάσιμο.

30

Σ. Δράκος για Φ. Κληρίδη, για τον αιτητή.

Π. Κληρίδης, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους καθ' ων η αίτηση.

35

Cur.adv.vult.

40 ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Ο αιτητής είναι αλλοδαπός Παλαιστινιακής καταγωγής. Χρησιμοποιώντας Λιβανικό ταξιδιωτικό έγγραφο έφτασε για πρώτη φορά στην Κύπρο τον Οκτώβριο του 1984. Έζησε εδώ για αρκετό καιρό με προσωρινή άδεια που του ανανέωναν από καιρού εις καιρό οι αρμόδιες αρχές. Πρώτα ως μαθητή και μετέπειτα ως επισκέπτη. Στη διάρκεια της διαμονής του φοίτησε σε ιδιωτικά κολλέγια στη Λεμεσό. Στις 16/5/88 αναχώρησε από τη χώρα με

υπόδειξη της αστυνομίας. Πρέπει να σημειωθεί ότι είχε κηρυχθεί "απαγορευμένος μετανάστης" για λόγους ασφάλειας σύμφωνα με το άρθρ. 6 (1)(στ) του περί Αλλοδαπών και Μεταναστεύσεως Νόμου, Κεφ. 105, όπως τροποποιήθηκε, το δε όνομά του καταχωρήθηκε στον 5 κατάλογο απαγορευμένων μεταναστών (stop list).

Την 28/9/88 απερρίφθη αίτησή του για να εργαστεί στην Κύπρο. Τρεις νέες αιτήσεις εκ μέρους του - ημερ. 17/10/88, 25/10/88 και 13/10/89 - που υπέβαλε κάποια 10 Μαρία Τσαπαρέλλη, με την οποία συνήψε πολιτικό γάμο την 13/1/90, για είσοδο και παραμονή του στη Δημοκρατία είχαν την ίδια τύχη. Με επιστολή του ημερ. 2/3/90 ο Λειτουργός Μεταναστεύσεως (καθού η αίτηση 2) απέρριψε 15 το τελευταίο αίτημά του για τον παραπάνω σκοπό. Η προσφυγή στρέφεται εναντίον της τελευταίας αυτής απόφασης.

Με αυτό το φόντο καταχωρήθηκε η κρινόμενη αίτηση για να επιτραπεί στον αιτητή η επάνοδος στη χώρα για να 20 δώσει μαρτυρία στην υπόθεσή του κατά τη δικάσιμο. Συγκεκριμένα, και όπως είναι διατυπωμένο το αίτημα, επιζητείται η έκδοση επιτρεπτικού διατάγματος που να "επιτρέπει τη φυσική παρουσία (του αιτητή) στην 25 ακροαματική διαδικασία της υπόθεσης για να μαρτυρήσει ή να εξεταστεί για οποιοδήποτε θέμα που αφορά την πιο πάνω υπόθεση".

Ο δικηγόρος του αιτητή υποστήριξε την ορθότητα της θέσης του με κύριο άξονα των επιχειρημάτων του τις 30 διατάξεις του άρθρου 30 του συντάγματος. Συναφώς τόνισε ότι η παράγραφος 2 αναγνωρίζει στον καθένα δικαίωμα "δημόσιας ακροαματικής διαδικασίας" όχι μόνο στις ποινικές υποθέσεις αλλά και "κατά τη διάγνωση των 35 αστικών του δικαιωμάτων και υποχρεώσεων". Είναι δυνατό να αποκλεισθούν από τη δίκη ο τύπος ή το κοινό για τους εξειδικευμένους λόγους που αναφέρει ρητά η διάταξη, αλλά ποτέ ο διάδικος. Η παράγραφος 3(γ) του ιδίου άρθρου διασφαλίζει το δικαίωμα διαδίκου να προσκομίζει ο ίδιος τα μέσα αποδείξεως ή να εξετάζει 40 μάρτυρες. Στην απόφαση *Δημοκρατία v. Δημητριάδη & Άλλον* (1973) 2 Α.Α.Δ. 289, που παρέθεσε ο συνήγορος, αποφασίστηκε πως κατηγορούμενος σε ποινική υπόθεση

δεν έχει μόνο δικαίωμα αλλά και καθήκον να παρευρίσκεται στη δίκη του. Με δυο λόγια η παρουσία του διαδίκου κατά τη δίκη είναι συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμά του.

- 5 Ο συνήγορος συσχέτισε τις παραπάνω πρόνοιες με τις αντίστοιχες του άρθρου 6 και ειδικότερα την παράγραφο (1) της Ευρωπαϊκής Σύμβασης περί προστασίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου του 1950. Ως γνωστόν η Σύμβαση κυρώθηκε με νόμο και αποτελεί από πολλού
10 εσωτερικό μας δίκαιο (39/62). Στη συνέχεια αναφέρθηκε σε αποφάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων αποδίδοντας ιδιαίτερη σημασία στην υπόθεση αρ. 434/58 της Επιτροπής.

15

- Ανάμεσα στις παραπομπές του αιτητή, που ανέπτυξε κατά την αγόρευσή του ο συνήγορος, είναι και οι κυπριακές αποφάσεις: *The Institute of Certified Public Accountants & Others v. The Central Bank of Cyprus* (1987) 3 Α.Α.Δ.
20 445 και η προσφυγή αρ. 411/90 *Thermphase Ltd. v. Δημοκρατίας*, ημερ. 18/10/91. Στην πρώτη αποφασίστηκε ότι το Συμβούλιο του Παγκύπριου Δικηγορικού Συλλόγου είχε έννομο συμφέρον παρέμβασης ως ενδιαφερόμενο μέρος στη δίκη υπέρ του κύρους διοικητικής απόφασης
25 προστατευτικής των επαγγελματιών συμφερόντων των μελών του, που διακυβεύονταν στην υπόθεση. Το θέμα δηλαδή ήταν άλλο. Η δεύτερη απόφαση ασχολήθηκε ουσιαστικά με δικονομικό ζήτημα που αφορά στην αντεξέταση μαρτύρων που προέβησαν σε ένορκες δηλώσεις
30 κατόπιν σχετικών οδηγιών. Το δικαστήριο αντιμετώπιζε αίτηση κάτω από τον Καν. 11 του Διαδικαστικού Κανονισμού του Ανωτάτου Συνταγματικού Δικαστηρίου του 1962, που παρέχει διακριτική εξουσία στο δικαστήριο να καλέσει οποιοδήποτε πρόσωπο να δώσει μαρτυρία ή να
35 προσκομίσει έγγραφα. Ας σημειωθεί πως η υπό κρίση αίτηση ερείδεται στους κανονισμούς 16 και 18. Όπως βλέπουμε και εδώ η απόφαση καταπιείστηκε με διαφορετικό ζήτημα.

- 40 Έγινε ακόμη αναφορά στις αγγλικές αποφάσεις *R. v. Secretary of State ex parte Khalil Yassine & Others* -[1990] Imm A.R. 354 και *Khawaja v. Secretary of State* -[1983] 1 All E.R. 765. Στην *Yassine*, ανωτέρω, οι αιτητές,

που ήταν Λιβάνιοι, ζήτησαν πολιτικό άσυλο από τις αγγλικές αρχές όταν έφτασαν στην Αγγλία προερχόμενοι από το Λίβανο μέσω Κύπρου, όπου έκαμαν σύντομο σταθμό. Από την υπόθεση αυτή ο συνήγορος ζήτησε από το δικαστήριο τη συναγωγή συμπεράσματος ότι είναι πάγια πολιτική της Κύπρου να στέλλει τους Λιβάνιους που καταφθάνουν εδώ πίσω στη χώρα τους και ότι η προκατάληψη αυτή των κυπριακών αρχών τις εμποδίζει να αφήσουν τον αιτητή να παραστεί στη δίκη του. Ειλικρινά μου διαφεύγει η σύζευξη της υπόθεσης με το κρινόμενο θέμα. Πέρα φυσικά από το γεγονός πως δεν ήταν δυνατό με το υλικό της απόφασης αυτής να δεχθεί κανείς πως τεκμηριώθηκαν οι κατηγορίες του συνηγόρου.

Δεν βλέπω ακόμη κανένα συνεκτικό δεσμό της συζητούμενης υπόθεσης με την **Khawaja** που είχε σαν επίκεντρο την ερμηνεία της φράσης "illegal entrant" που απαντά σε αγγλικό νομοθέτημα περί αλλοδαπών σε συσχετισμό με το θέμα κατά πόσον εξαπατήθηκαν οι αγγλικές αρχές όταν οι αιτητές πέτυχαν την είσοδό τους στο αγγλικό έδαφος. Ας σημειωθεί πως ένας απ' αυτούς απέκρουσε ότι είχε τελέσει γάμο στην Αγγλία και αυτό θεωρήθηκε εξαπάτηση με αποτέλεσμα να αποτύχει η έφεσή του. Η μόνη απομακρυσμένη σχέση εντοπίζεται στο δικαίωμα αντεξέτασης προσώπων που κατέθεσαν μαρτυρία υπό μορφή ενόρκων δηλώσεων. Αλλά στη χειρότερη περίπτωση για τον αιτητή η απόφαση είναι άσχετη στη δε καλύτερη δεν προωθεί τη θέση του. Παραθέτω από τη σύνοψη το σχετικό απόσπασμα:

"The court's discretion under RSC Ord 53 to allow cross-examination of deponents to affidavits in applications for judicial review should only be exercised when justice so demands; the cases will be rare when it will be essential, in the interests of justice, to require the attendance for cross-examination of a deponent from overseas."

Η αντίκρουση των εισηγήσεων του αιτητή αναπτύχθηκε από το δικηγόρο των καθών με βάση δύο διαζευκτικές προτάσεις. Διοικητικές διαδικασίες, όπως η υπό εκδίκαση, δεν καλύπτονται συνήθως από το άρθρο 30.2 του συντάγματος ή το 6.1 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης. Σε επίρρωση των σκέψεων αυτών ο κ. Π. Κληρίδης

- αναφέρθηκε σε διάφορα χωρία από το σύγγραμμα του Francis G. Jacobs "The European Convention on Human Rights" που πραγματεύονται το δικαίωμα παρουσίας στα πλαίσια του άρθρου 6 της Συνθήκης. Αν το αντίθετο γίνει
- 5 δεκτό προβάλλει το ερώτημα αν η κατοχύρωση της διεξαγωγής ακροαματικής διαδικασίας επάγεται αυτόματα και δικαίωμα του διαδίκου να παρίσταται αυτοπροσώπως. Με αναφορές στο έργο του Κρ. Τορναρίτη "Πολιτειακόν Δίκαιον της Κυπριακής
- 10 Δημοκρατίας" τόμος 1, τεύχος 2, σελ. 226, πρότεινε ότι το άρθρ. 30.2 αποβλέπει στο να διασφαλίσει τη δημόσια διεξαγωγή της δίκης, αλλά δεν κατοχυρώνει δικαίωμα προσωπικής εμφάνισης του διαδίκου.
- 15 Στο πλαίσιο της θεωρητικής αυτής θεμελίωσης ο συνήγορος προχώρησε να εισηγηθεί ότι οι ένορκες δηλώσεις που υπάρχουν στο φάκελο της διαδικασίας από τον αιτητή και τη Μ. Τσαπαρέλλη δεν αποκαλύπτουν ουσιαστικό λόγο που καθιστά την παρουσία του στη δίκη
- 20 απαραίτητη. Συνεχίζοντας είπε πως το θέμα της εμφάνισής του για σκοπούς αντεξέτασης θα προκύψει μόνο σε περίπτωση που του επιδίδεται σχετική ειδοποίηση από τους καθών, πράγμα που δεν έχει γίνει. Ο κ. Κληρίδης εξέφρασε τις αμφιβολίες του αν υπό τις
- 25 συνθήκες είναι δυνατή η έκδοση απόφασης ή οδηγιών που να ισοδυναμεί με χορήγηση άδειας εισόδου στον αιτητή, ενόψει των περιορισμένων εξουσιών του δικαστηρίου κατά την άσκηση της ακυρωτικής του διαδικασίας.
- 30 Προτού τελειώσει ο συνήγορος, ενεργώντας στα πλαίσια των παραδόσεων του επαγγέλματός του, έφερε σε γνώση του δικαστηρίου την απόφαση *In the matter of Yezid Jasper Sayigh v. Republic* (1986) 3 Α.Α.Δ. 277, που αντιμάχεται την άποψή του. Στην υπόθεση εκείνη το
- 35 δικαστήριο (Πικής Δ.) απέρριψε αίτηση για προσωρινό διάταγμα αναστολής της διαδικασίας απέλασης αλλοδαπού. Εξέφρασε δε την πεποίθηση πως οι αρχές θα επέτρεπαν στον αιτητή να παραστεί στη δίκη του. Λέχθηκε ότι είναι η μόνη κυπριακή υπόθεση επί του θέματος. Η
- 40 δική μου έρευνα έφερε σε φως ακόμη μία πρωτόδικη απόφαση (Στυλιανίδης Δ.) αντίθετου περιεχομένου. Είναι αίτηση που έγινε στην αίτηση αρ. 100/91 Αναφορικά με την αίτηση του Νίκου Σαμψών για την έκδοση εντάλματος

habeas corpus ημερ. 26/8/91, για να εμφανιστεί ο αιτητής στη δίκη, αλλά δεν έγινε αποδεκτή.

Φαίνεται ότι η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ήταν διστακτική να αναγνωρίσει καθολικό δικαίωμα του διαδίκου να παρίσταται στη δίκη του ανεξάρτητα από τη φύση της υπόθεσης. Η λέξη "hearing" στο 6.1 αντιστοιχεί με την έκφραση "ακροαματική διαδικασία" που συναντάμε στο 30.2 του συντάγματος. Η ευρωπαϊκή δικαιοσύνη προβληματίστηκε και έθεσε το ερώτημα αν αυτό το δικαίωμα εμπερικλείει και αυτοπρόσωπη παρουσία κατά τη δίκη. Μια πρώτη εκτίμηση του F.C. Jacobs στο παραπάνω του σύγγραμμα είναι ότι η εμφάνιση αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για τη διεξαγωγή αμερόληπτης και σωστής δίκης (fair trial). Θα ήταν αδιανόητη η καλή απονομή της δικαιοσύνης χωρίς την παρουσία του κατηγορουμένου στις ποινικές υποθέσεις ή του διαδίκου σε ορισμένες αστικής φύσεως διαφορές. Όμως ακόμη και σε ποινικές υποθέσεις θεωρήθηκε ότι η παρουσία κατηγορουμένου κατά τη διαδικασία έφεσης δεν είναι γενικά απαραίτητη εφόσον έχει προσλάβει και αντιπροσωπεύεται από συνήγορο. (Βλέπε σελ. 101 και 102 ως και τις υποθέσεις που αναφέρονται στις υποσημειώσεις. Βλέπε επίσης J.E.S. Fawcett "The Application of the European Convention on Human Rights" σελ. 190).

Ωστόσο επικράτησε διαφορετική αντίληψη αναφορικά με τις διοικητικής υφής υποθέσεις. Κρίθηκε στην ουσία πως μένουν έξω από το βεληνεκές της φράσης "αστικά δικαιώματα και υποχρεώσεις". Η φράση που χρησιμοποιεί η Συνθήκη είναι η ίδια "civil rights and obligations". Στην υπόθεση **Ringeisen** η βασική σκέψη διατυπώθηκε ως εξής:

".....the term 'must be interpreted restrictively so as to comprise such legal relationships only as are typical of relations between private individuals, to the exclusion of such legal relations in which the citizen is confronted with those who exercise public authority'".

Βλέπε επίσης Fawcett σελ. 135 από την οποία είναι αξιωματικώς προκύπτουσα η παρακάτω περικλοπή:

"The alternative construction is narrower.

5 Borrowing the municipal law distinction between private law and public law, it would limit civil rights and obligations to those arising or perhaps capable of arising, in the co-ordinate legal relations between individuals. 'Civil' would then be understood as denoting rights and obligations under civil as distinct from administrative law, criminal law, constitutional law, and so on. This construction conforms better with the French text, which, 10 it will be recalled, remained unchanged throughout the preparatory work.

15 The Commission, without attempting a comprehensive definition for purposes of article 6 of 'civil rights and obligation', has inclined towards the narrower construction."

20 Μία άλλη διαπίστωση εξέχουσας σημασίας προβάλλει ακόμη από τις αποφάσεις: ότι το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο σε ακροαματική διαδικασία δεν συνταυτίζεται ποτέ με εκείνο της εμφάνισης στη δίκη. Έχει αποφασισθεί ότι η Σύμβαση δεν εγγυάται σε κανένα το δικαίωμα να ακουσθεί ως μάρτυρας στην υπόθεσή του (βλ. Jacobs σελ. 25 102). Την επισήμανση κάμνει και ο Κρ. Τορναρίτης στη σελ. 243 της παραπάνω εργασίας του:

30 "Ερωτάται εάν η διαδικασία οφείλει να είναι πάντοτε επ' ακροατηρίου και να είναι ακροαματική ή δύνανται να υπάρξουν και περιπτώσεις καθ' ας η διαδικασία δύναται να διεξαχθή εγγράφως, βάσει εγγράφων προτάσεων.

35 Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δεν έδωσε γραμματικήν ερμηνείαν εις τον όρον "ακροαματική - hearing" αλλ' ετόνισε ότι πρέπει να υπάρξη η δέουσα προσαγωγή των αποδείξεων και υποβολή των επιχειρημάτων είτε προφορικώς είτε εγγράφως."

40 Ο συγγραφέας παραπέμπει στις αποφάσεις 1802/63 6 Yearbook 462, 282, και 590/89.

Ειδικότερα αποφασίστηκε ότι το δικαίωμα εισόδου αλλοδαπού σε μία χώρα δεν συγκαταλέγεται στα αστικά δικαιώματα. Μας διαφωτίζει πάλιν ο Fawcett που, σχολιάζοντας σχετικές αποφάσεις λέγει στη σελ. 136:

5

"Entry to and residence in a country is not a civil right; and a decision to deport an alien does not constitute a determination of civil rights; it is in fact 'a discretionary act by a public authority' "

10

Η υπόθεση 434/58 δεν παρουσιάζει ομοιότητες με την κρινόμενη. Αφορά το δικαίωμα επικοινωνίας πατέρα με τα παιδιά του. Η παρουσία του κρίθηκε αναγκαία για να μορφώσει το δικαστήριο γνώμη για το χαρακτήρα του αιτητή. Είναι αξιοπρόσεκτο το σχόλιο που αφιερώνει στην υπόθεση ο Jacobs (στη σελ. 102):

15

"A particular example is a case where the personal character and manner of life of the party concerned are directly relevant to the formation of the court's opinion on the point which it is called upon to decide, e.g., a case in which a parent, after a divorce, makes an application to the court for a right of access to a child of the marriage."

20

Έχοντας υπόψη τα στοιχεία και καθοδηγούμενος από τις παραπάνω αρχές κρίνω πως δεν καταδείχθηκε αποχρών λόγος για να εγκρίνω το αίτημα.

25

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

30

Η αίτηση απορρίπτεται χωρίς έξοδα.